

Egy csendő sirjára

Húsz éve már. Vörös banda
A kis falut megrohanta.
Ő s négy társa bátran védte
S golyó járta szívét végre.

A pap titkon eltemette,
Gyászdal nem szállt el felette.
Nem borult rá senki sírva,
Igy temették éjjel sírba.

Rólad szól most ez a dalom,
Te elhagyott, csendes halom.
S mégis, ha majd eljő végem,
Ily pihenőm legyen nékem.

Körülötte mennyi cifra
Márványkő van felállítva,
Mégis csak e fakesztre
Ül a madár zengedezve.

Száll, száll fel a magas égnek
Az üde, szép csengő ének,
Mint zsolozsma, mely tiszta, szent,
S meghallja az Úr odafent.

Hantján vadvirágok nőnek,
Mint valami tarka szőnyeg.
Szövi tán egy angyal ujjá
Tavaszonként újra s újra.

Meghatódva állok itten.
Ugy érzem, a magyar Isten
Néz, vigyáz e sírgödörré
Mindörökre, mindörökre.

Feleki Sándor